

«Φεστιβάλ Παιδικού Κινηματογράφου της Γάζα: όταν μια οθόνη τολμά να ανάψει την ελπίδα σε μια πόλη χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα»

Την **Παγκόσμια Ημέρα του Παιδιού**, στις 20 Νοεμβρίου 2025, η Γάζα υποδέχτηκε το **Φεστιβάλ Παιδικού Κινηματογράφου** — όχι ως ένα ακόμη γεγονός σε μια πόλη που έχει καταστραφεί από τον πόλεμο, αλλά ως μια δήλωση προς τον κόσμο, εκφρασμένη από τα παιδιά της, ότι η παιδική ηλικία εδώ φέρει ένα δικαίωμα που δεν μπορεί πλέον να μετατίθεται.

Στη Γάζα, η παιδική ηλικία εξακολουθεί να ονειρεύεται.

Μια παιδική ηλικία που εξακολουθεί να στοιχηματίζει στα απομεινάρια της ανθρωπιάς σας.

Μια παιδική ηλικία που επιμένει να διεκδικήσει τη χαρά... και να διεκδικήσει την πίστη στη συνείδηση του κόσμου.

Το φεστιβάλ δεν ήταν μια περιστασιακή πρωτοβουλία. Πραγματοποιήθηκε χάρη στο Ίδρυμα Masharawi για την Υποστήριξη του Κινηματογράφου και των Κινηματογραφιστών και κινηματογραφιστριών στη Γάζα, υπό την επίβλεψη του διάσημου Παλαιστίνιου κινηματογραφιστή Rashid Masharawi, ο οποίος αφιέρωσε μεγάλο χρόνο και προσπάθεια — από τη διοικητική υποστήριξη έως την καλλιτεχνική επίβλεψη — για να κάνει αυτό το όνειρο πραγματικότητα.

Σε μια πόλη όπου τα παιδιά δεν έχουν δει τηλεόραση για δύο ολόκληρα χρόνια, χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και χωρίς ούτε έναν ασφαλή χώρο αναψυχής, η απλή δυνατότητα να ανάψει μια μεγάλη οθόνη άγγιξε τα όρια του θαύματος.

Μεταξύ ασθένειας και θέλησης... μεταξύ καταστροφής και φωτός

Παρά την κατάσταση της υγείας μου, δεν δίστασα να παρευρεθώ στην έναρξη. Πήρα τη φωτογραφική μου μηχανή και κατευθύνθηκα προς το ξέφωτο δίπλα στα ερείπια του Πολιτιστικού Κέντρου Rashad al-Shawa — που κάποτε ήταν η καρδιά της πολιτιστικής ζωής της Γάζας. Σήμερα, σκηνές με εκτοπισμένες οικογένειες στέκονται εκεί όπου κάποτε βρισκόταν το θέατρο και οι αίθουσες. Μια σκληρή εικόνα, που όμως εκείνη την ημέρα φαινόταν ως ένα δραματικό φόντο για την πολυαναμενόμενη επιστροφή του φωτός.

Η Γάζα έχει αλλάξει... και τα παιδιά επίσης

Από τις πρώτες κιόλας στιγμές, το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο: η Γάζα προσπαθεί να αναπνεύσει ξανά. Παιδιά με παραδοσιακές παλαιστινιακές ενδυμασίες που χόρευαν ντάμπκε, πολύχρωμα μπαλόνια που γέμιζαν την οδό Ομάρ αλ-Μουκτάρ, παρελάσεις προσκόπων, ζωντανή μουσική, κλόουν που περιπλανιόνταν ανάμεσα στο πλήθος και μικρά πρόσωπα ζωγραφισμένα με χαρακτήρες από ταινίες που δεν είχαν δει εδώ και δύο χρόνια.

Η πόλη — από τους περαστικούς μέχρι τους καταστηματαρχες και τους εκτοπισμένους στις σκηνές τους — μοιράστηκε αυτό που έμοιαζε με έναν «γάμο της παιδικής ηλικίας» που θα έπρεπε να είχε γίνει πριν από χρόνια, αλλά εμφανίστηκε τώρα ως μια ήπια πράξη αντίστασης.

Όλα έδειχναν ότι η παιδική ηλικία δεν είναι πολυτέλεια και η χαρά δεν είναι προνόμιο.

Αυτά τα παιδιά δεν είχαν ξεχάσει πώς να γελάνε... απλά περίμεναν μια ευκαιρία για να ζήσουν αυτό το γέλιο.

Το κόκκινο μπαλόνι... όταν ο κινηματογράφος γίνεται καθρέφτης της ψυχής

Όταν άναψε η οθόνη του φεστιβάλ, ακόμη και ο αέρας φάνηκε να αλλάζει.

Οι διοργανωτές επέλεξαν να ανοίξουν με το γαλλικό κλασικό έργο Το κόκκινο μπαλόνι του Αλμπέρ Λαμορίς — ένα κινηματογραφικό ποίημα της δεκαετίας του 1950 για ένα παιδί που κυνηγάει μια ελπίδα που επιμένει να ανατέλλει.

Στην ταινία, ένας νεαρός αγόρι κυνηγάει ένα κόκκινο μπαλόνι που πετάει ψηλά στους δρόμους του Παρισιού.

Στη Γάζα, παιδιά που δεν είχαν δει οθόνη για δύο χρόνια παρακολουθούσαν εκείνο το μπαλόνι με μάτια που μεγάλωναν.

Ο συμβολισμός ήταν διπλός εδώ:

Το παιδί στο Παρίσι κυνηγάει το όνειρο που επιδιώκει...

Και τα παιδιά της Γάζας κοιτάζουν ένα όνειρο που τους έχει στερηθεί εδώ και καιρό — το φως.

Το κόκκινο μπαλόνι, ειδικά σε αυτό το μέρος, έγινε κάτι περισσότερο από μια ταινία.

Ήταν μια ακριβής οπτική μεταφορά για μια ζωή που αγωνίζεται να ανυψωθεί πάνω από κατεστραμμένα τείχη.

Ένα μπαλόνι που υψώνεται πάνω από τα ερείπια, ένα παιδί που το κρατάει σφιχτά και μια πόλη που επιμένει να ονειρεύεται.

Το μήνυμα της τέχνης: Να υπενθυμίσει στον κόσμο ότι έχει αποτύχει

Αυτό δεν ήταν ψυχαγωγία.

Ήταν μια ήσυχη επίπληξη προς ολόκληρο τον κόσμο.

Πώς μπορεί ο κόσμος να αποδεχτεί ότι τα παιδιά ζουν δύο χρόνια χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα;

Χωρίς βιβλιοθήκες; Χωρίς θέατρα; Χωρίς ασφαλή σχολεία;
Χωρίς μια στιγμή φωτός; Χωρίς το απλό δικαίωμα σε μια ταινία;
Εδώ, η τέχνη δεν ήταν ένα αξεσουάρ. Ήταν μια διακήρυξη της αξίας της ζωής.
Ο κινηματογράφος — περισσότερο από ποτέ — έγινε ένα μήνυμα ειρήνης, σπέρνοντας ελπίδα και εκπαιδεύοντας τη φαντασία να οραματίζεται ένα καλύτερο μέλλον... ένα μέλλον που ίσως κάποια μέρα να έρθει.

Η Γάζα γιορτάζει την παιδική της ηλικία... παρά τη σκοτεινιά

Μέσα στα ερείπια και τις σκηνές, μέσα στην παρατεταμένη απουσία οτιδήποτε μοιάζει με ζωή, το φεστιβάλ έμοιαζε με μια σκηνή από μια ταινία που κανείς δεν έχει γράψει ακόμα.

Η Γάζα, που αιμορραγεί εδώ και τόσο καιρό, τόλμησε να γιορτάσει την παιδική της ηλικία.

Και τα παιδιά που στερήθηκαν το φως κάθισαν μπροστά από μια οθόνη που τους έλεγε:

Αξίζετε τη ζωή.

Αξίζετε την ελπίδα.

Αξίζετε να ονειρεύεστε χωρίς φόβο.

Το φεστιβάλ δεν ήταν απλώς μια εκδήλωση...

Ήταν η ανάκτηση της φωνής της παιδικής ηλικίας,

μια κραυγή που διακήρυσσε ότι η Γάζα αξίζει πραγματική ειρήνη

και ότι τα παιδιά της αξίζουν μια πλήρη ζωή —

όχι μόνο ένα φεστιβάλ.

Ibrahim Isam

Γάζα

Νοέμβριος 2025

(Μτφρ: Jacobin Greece)

Οι όμορφες φωτογραφίες που τράβηξε ο Ibrahim Isam: